

ДЖЕФРИ АРЧЪР СЛАДКО ОТМЪЩЕНИЕ

Превод от английски: Цветана Генчева, 2005

chitanka.info

Винаги, когато съм в Ню Йорк, се опитвам да вечерям със стария си приятел Дънкан Макферсън. Съвършено различни хора сме, така че, естествено, се привличаме. Всъщност, свързва ни едно общо обстоятелство: и двамата сме писатели. Но дори и в това отношение сме различни, защото Дънкан пише пиеси, които успява да сътвори в свободното си време между статиите за „Нюзуик“ и „Ню Йоркър“, докато аз предпочитам романите и късите разкази.

Една от най-съществените разлики помежду ни е, че аз съм женен за една и съща жена вече цели двацет и осем години, докато Дънкан е с различно гадже всеки път, когато му се обадя в Ню Йорк — съвсем не лошо постижение, след като пътувам до там поне два пъти в годината. Момичетата до едно са привлекателни, весели, умни, а увлечението му винаги е различно — в зависимост от етапа, на който е връзката им в момента на посещението ми. Попадам в началото (физическото привличане е неоспоримо), по средата (отношенията видимо са охладнели), но при това пътуване за пръв път щях да разбера какво става накрая.

Обадих се на Дънкан от хотела си на Пето авеню, за да му кажа, че съм пристигнал за представянето на новия си роман и той веднага ме покани на вечеря следващия ден. Предположих, че както и преди, вечерята ще бъде в апартамента му. Ето още една разлика между нас: за разлика от мен, той е великолепен готвач.

— Нямам търпение да се видим — възкликна той. — Най-сетне ми хрумна идея за роман и искам да ми кажеш какво мислиш за сюжета.

— С удоволствие — съгласих се аз. — Нямам търпение да чуя за какво става въпрос. А може ли да попитам... — Поколебах се.

— Кристобел — отвърна той.

— Кристобел... — повторих аз и се опитах да си спомня дали ни е запознавал.

— Не се опитвай да запомниш каквото и да е за нея — успокои ме той. — Защото ще й духна под опашката, ако мога да използвам твоя английски израз. Срегнах друга — Карън. Тя е направо зашеметяваща. Страхотно ще си паднеш по нея.

Едва ли сега бе най-подходящият момент да изтъкна пред Дънкан, че си бях падал по всички. Вместо това попитах коя ще дойде на вечеря с нас.

— Зависи дали Кристабел си е събрала багажа — отвърна Дънкан. — Ако е приключила, ще бъде Карън. Двамата с нея още не сме спали заедно и го бях запланувал за утре вечер, но след като ти си тук, ще трябва да отложа събитието.

Разсмях се.

— Аз мога и да почакам — уверих го аз. — Все пак ще бъде в Ню Йорк поне седмица.

— Не, не. Нали трябва да споделя с теб идеята си за роман. Това е по-важно. Защо утре вечер не наминеш към нас? Към седем и половина.

Преди да тръгна към тях, увих един екземпляр от последната си книга и написах „Надявам се да ти хареса“ на корицата.

Дънкан живее в блок на Седемдесет и втора и Парк, и макар да бях идвал много пъти, винаги ми трябваша по няколко минути, за да се ориентирам къде точно беше входът. Също като гаджетата на Дънкан, портиерите в сградата бяха различни.

Новият портиер измуча, когато му съобщих името си и ми посочи асансьорите в далечния край на коридора. Дръпнах решетката и натиснах копчето за четиринайсетия етаж. Това си бе последен етаж, който дори най-убедителните брокери по недвижими имоти не биха могли да опишат като мезонет.

Дръпнах решетката и слязох на площадката, опитвайки се през всичкото време да упражнявам подходящи усмивки за срещата с Кристабел (за сбогом) и с Карън (за добре дошла). Докато крачех към вратата на Дънкан, чух повишени гласове — типичен английски израз, който е достатъчно красноречив намек за всичко, което се случваше в апартамента; ще бъде откровен и веднага ще призная, че двамата си крещяха с всички сили. Разбрах, че ще стана свидетел на края на Кристабел, а не на ключова среща от началото на Карън.

Вече бях закъснял няколко минути, така че връщане нямаше. Натиснах звънеца и за мое облекчение гласовете веднага утихнаха. Дънкан отвори вратата и макар че бузите му бяха поаленели от гняв, приятелят ми успя да се усмихне приветливо. Кое то ми напомня, че пропуснах да ви посоча още някои от разликите помежду ни — проклетият ми приятел с тъмната си къдрава коса, грубоватите черти, наследени от ирландски прадеди и тяло като на шампион по тенис има вид на хлапак.

— Влизай — подкани ме той. — Запознай се с Кристабел... но ти вероятно сам си се сетил коя е.

Не съм от мъжете, които си падат по вече подритнатите гаджета на другите, но в този случай държа да призная, че не бих имал нищо против да направя изключение за Кристабел. Тя имаше овално лице, дълбоки сини очи и ангелска усмивка. Освен това бе надарена с прекрасна руса коса, типична единствено за скандинавците, а пък тялото ѝ бе от онези, благодарение на които рекламите за продукти за отслабване успяват да изкарат печалба. Беше с кашмирен пуловер и разкроени бели дънки, при вида на които на човек не му се налагаше да използва въображението си.

Кристабел стисна ръката ми и се извини, че е в този неугледен вид.

— Цял следобед си събирам багажа — обясни тя.

Доказателството за усилията ѝ бе поставено на видно място — три огромни куфара и два кашона с книги чакаха до вратата. Най-отгоре в единия кашон се виждаше кримка на Дороти Л. Сейърс с изпомачкана червена корица.

Усещах, че дори да бях искал, едва ли щях да попадна на неподходящ момент за среща със стария си приятел.

— Май тази вечер ще се наложи да излезем да вечеряме навън — обясни Дънкан. — Денят... — той се поколеба, — се оказа доста натоварен. Не ми остана никакво време да отскоча до магазина. Още по-добре — реши той. — Така ще имам повече време да ти разкажа за новия си роман.

— Поздравявам ви — обади се Кристабел.

Обърнах се към нея.

— За вашия роман — уточни тя. — Води в класацията на бестселърите на „Ню Йорк Таймс“, ако не се лъжа?

— Да, поздравявам те, още не съм го прочел, така че не ми разказвай нищо. В Босна още не го бяха пуснали — добави той през смях.

Подадох му скромния си подарък.

— Благодаря. — Той я пое и я постави на масичката в хола. — Нямам търпение да я започна.

— Аз я прочетох — обади се Кристабел.

Дънкан прехапа устни.

— Да вървим — предложи той и тъкмо когато се канеше да се обърне, за да се сбогува с Кристабел, тя ме попита:

— Ще имате ли нещо против да дойда с вас? Умирам от глад, а както Дънкан каза, в хладилника няма нищо за ядене.

Забелязах, че Дънкан се кани да протестира, ала Кристабел побърза да мине покрай него и се отправи по коридора към асансьора.

— Да отидем пеша до ресторанта — предложи Дънкан, докато асансьорът се тресеше бавно към партера. — Само калифорнийците се качват в колата за една пресечка.

Докато вървахме на запад по Седемдесет и втора улица, Дънкан призна, че е избрал популярен френски ресторант.

Понечих да протестирам и то не само защото не си падам особено по специалната френска храна, а и защото нямах представа какво е финансовото му състояние. Понякога се къпеше в пари, а друг път нямаше пукнат грош. Искрено се надявах да е получил аванс за романа.

— И аз като теб едва ли бих отишъл — обясни той. — Да знаеш обаче, че е новооткрит, а „Ню Йорк Таймс“ сипаха страшни суперлативи. Да не говорим, че винаги, когато съм в Лондон, ти ме глезиш „кралски“ — добави той и се опита да имитира английския ми акцент.

Бе една от онези хладни вечери, в които е изключително приятно да се поразходиш из Ню Йорк. Дънкан започна да ми разказва за пътуването до Босна.

— Имаш късмет, че ме хвана в Ню Йорк — обясняваше той. — Току-що се върнахме, след като цели три месеца се крихме като мишки на онова проклето място.

— Да, знам. Четох статията ти в „Нюзуик“, в самолета — отвърнах аз и му обясних, че съм поразен от доказателствата, които бе събрал за група войници на Обединените нации, успели да създадат своя нелегална мрежа, без да имат никакви скрупули да въртят черен пазар във всяка страна, в която ги изпращат.

— Да, това добре разтърси ООН-то — заяви Дънкан. — „Ню Йорк Таймс“ и „Уошингтън Поуст“ продължиха да ровят и писаха за главните виновници, без дори да споменат от приличие, че аз им свърших черната работа.

Обърнах се да проверя дали Кристабел бе все още с нас. Стори ми се доста замислена, докато вървеше няколко крачки по-назад. Усмихнах ѝ се така, че да разбере какъв глупак е Дънкан според мен, докато тя е истинско съкровище, но ответ нямаше.

След още няколко метра забелязах навес в червено и златно да плющи при всеки порив на вятъра и прочетох името. „Льо Маноар“. Сърцето ми се сви. По принцип предпочитах по-простичка храна и отдавна приемах френската кухня за един от основните капани на осемдесетте, мода, която е преминала и не е част от кулинарната история на деветдесетте. Дънкан ни поведе по къса калдъръмена пътека, отвори масивна дъбова врата и се озовахме под ярките светлини, блеснали в ресторанта. Огромната натруфена зала потвърди най-страшните ми страхове. Оберкелнерът пристъпи към нас и поздрави.

— Добър вечер, мосю.

— Добър вечер — отвърна Дънкан. — Имам резервация на името на Макферсън.

Оберкелнерът провери дълъг списък резервации.

— Разбира се, маса за двама.

Кристабел се нацупи, но гримасата не помрачи красотата ѝ.

— Ще успеете ли да ни настаните и тримата? — попита с половин уста домакинът.

— Разбира се, господине. Позволете да ви отведе до вашата маса.

Преведе ни през препълнената зала към малко сепаре в ъгъла с прибори само за двама.

Щом погледнах покривката и огромните чинии с цветя, името „Льо Маноар“ написано с алени букви на тях, аранжираните в средата на масата лилии, се почувствах виновен, че забърквам Дънкан в нещо непосилно. Сервитьорът, в бяла риза, разкопчана на врата, черни панталони и черен елек с надпис „Льо Маноар“ избродиран на джоба на гърдите, побърза да осигури стол за Кристабел, докато друг сръчно постави прибори и за нея.

Трети се появи до Дънкан и попита дали бихме искали аперитив. Кристабел се усмихна като ангел и помоли да ѝ донесат чаша шампанско. Аз си поръчах минерална вода „Евиан“, а Дънкан кимна и поръча същото.

През следващите няколко минути, докато чакахме да ни донесат менютата, продължихме да обсъждаме пътуването на Дънкан в Босна и контраста да гребеш от войнишко канче в някой окоп под звуците на куршумите с вечеря в порцеланови съдове в топъл ресторант, докато струнен квартет изпълнява Шуберт.

До Дънкан застана нов сервитьор и ни подаде розови менюта с размерите на малки плакати. Докато оглеждах списъка на ястията, Кристабел прошепна нещо на сервитьора, той кимна и безшумно се отдалечи.

Започнах да проучвам по-внимателно менюто и с искрено неудоволствие разбрах, че това е един от онези ресторанти, в които този, който кани, научава цените едва когато му поднесат сметката. Опитвах се да позная кое е най-евтиното от изброените ястия, когато пред Кристабел изникна нова чаша шампанско.

Прецених, че една най-обикновена супа вместо ордъовър едва ли ще бъде кой знае колко скъпа, да не говорим, че това щеше да е истинска благодат в усилията ми да сваля малко килограми. Основните ястия силно ме озадачиха, а тъй като познанията ми по френски бяха доста ограничени, най-сетне се спрях на патица, защото така и не успях да забележа някъде да пише „poulet“^[1].

Когато след малко сервитьорът се върна, той веднага забеляза празната чаша на Кристабел и не се поколеба да попита:

— Бихте ли искали още една чаша шампанско, мадам?

— Да, ако обичате — усмихна се сладко тя.

В този момент се приближи обсеркелнерът, за да ни вземе поръчката. Налагаше се първо да преглътнем задължителното мъчение, на което подлагат клиентите във всеки френски ресторант по света.

— Днес специалитетите ни са следните — започна той с акцент, който едва ли би впечатлил някой при подбор на актьори, — за ордъовър предлагаме *Gelee de saumon sauvage et caviar imperial en aigre doux*, което представлява резени съомга и хайвер в желе от неподсладена сметана и кисели краставички, със сос от копъров оцет. Освен това предлагаме *Cuisses de grenouilles a la puree d'herbes a soupe, fricasee de chanterelles et raciness de percil*, пържени жабешки бутчета в пюре от магданоз и фрикасе от гъби припънки и корен от магданоз. От основните ястия предлагаме *Escalope de turbot*, шпиковано филе от

калкан с пюре от кресон, лимонов крем собайон и винен сос. Бих ви препоръчал, разбира се, всичко останало, включено в менюто.

Почувствах се преял, преди още той да е приключил.

Кристабел оглеждаше менюто бавно и много внимателно. Посочи едно от ястията и оберкелнерът се усмихна одобрително.

Дънкан се приведе над масата и попита дали съм си избрал нещо.

— Консоте и патица за мен — отвърнах без всякакво колебание.

— Благодаря ви, господине — кимна оберкелнерът. — Как предпочитате патицата? Хрупкава, или само жарната?

— Хрупкава — реших аз за негово неудоволствие.

— За вас, господине? — попита той и се обърна към Дънкан.

— Салата „Цезар“ и съвсем леко запечена пържола.

Оберкелнерът прибра менютата и понечи да си тръгне, когато Дънкан заговори.

— Сега, да ти разкажа за романа.

— Ще желаете ли вино, господине? — попита друг сервитьор, понесъл огромна книга с кожена червена подвързия, на корицата с гравирани гроздове.

— Искаш ли да избира вместо теб? — предложи Кристабел. — Така няма да се налага да прекъсваш разказа си.

Дънкан кимна доволно и сервитьорът подаде листа с вината на Кристабел. Тя отвори червената кожена корица с огромно удоволствие, сякаш се канеше да започне някой бестселър.

— Може и да се изненадаш — продължи Дънкан, — но действието на книгата ми се развива във Великобритания. Още отначало искам да знаеш, че времето за публикуване е невероятно важно. Както знаеш, британско-френски консорциум в момента строи тунел между Фолкстън и Сангат, който ще бъде открит лично от кралица Елизабет на шести май 1994 година. Дори заглавието на книгата ми е „Тунелът“.

Обзе ме ужас. Пред Кристабел поставиха нова чаша шампанско.

— Разказът ми започва на четири различни места, с четири различни групи герои. Въпреки че всички са на различна възраст, от различни прослойки и националности, те имат едно общо нещо: всички са си купили билети за първия пътнически влак, който пътува от Лондон за Париж през Тунела под Ламанша.

Усетих чувство на вина и се зачудих дали да не кажа нещо, но в този момент сервитьорът се върна с бутилка бяло вино, а Кристабел внимателно огледа етикета. Кимна и келнерът извади тапата, а след това сипа няколко глътки в празната ѝ чаша. Усмихна се веднага след първата малка глътка.

Дънкан продължи.

— Американско семейство — майка, баща и две деца тийнейджъри — тръгнали на пътешествие из Англия; млада двойка англичани, сключили брак същата сутрин, отиват на меден месец; грък, издигнал се сам и станал милионер, придружен от съпругата си францужойка, запазила местата преди две години, но двамата вече обмислят развода си и накрая остават тримата студенти.

Дънкан замълча, когато му поднесоха салатата „Цезар“, а втори сервитьор постави пред мен купата консоме. Погледнах какво си бе избрала Кристабел. Пред нея вече имаше чиния хапки от пушена съомга в сос от копър с хълмче хайвер в средата. Без да крие задоволството си, тя изстиска половин лимон, обгърнат в прозрачна салфетка.

— Така — подхвана отново Дънкан. — В първата глава е много важно да не се разбере, че студентите се познават, защото по-късно те са в центъра на събитията. Във втора глава четирите групи се подготвят за пътуването. Читателят открива какви са мотивите им, за да се качат на влака и използвам момента, за да разкажа нещо повече за миналото на героите.

— Колко време ще покриеш? — попитах нетърпеливо, докато сърбах консоме.

— По всяка вероятност три дни — отвърна Дънкан. — Денят преди пътуването, денят на пътуването и следващия ден. Още не съм решил. Докато стигна до окончателния вариант, може да събере всичко в един ден.

Кристабел грабна бутилката вино от купата за охлаждане и си наля, преди сервитьорът да успее да се притече.

— В началото на трета глава — продължи Дънкан, — различните групи пристигат на гара „Уотърлу“, за да се качат на „совалката“. Гръцкият милионер със съпругата францужойка се настаняват в първа класа до чернокож член от екипажа, а останалите са във втора класа. След като всички се качат, започва някаква церемония по освещаването

и откриването на тунела. Свири оркестър, заря, кралицата прерязва лентата и така нататък. Това е достатъчен материал за цяла една глава.

Докато си представях сцената и продължавах да гребя бульона си — ресторантът може и да беше прекалено претенциозен, но храната бе великолепна — сервитьорът, който отговаряше за виното напълни чашата ми, а след това и чашата на Дънкан. По принцип не обичам много бяло вино, но този път не можех да не призная, че опитвам нещо изключително.

Дънкан замълча, за да похапне, а аз насочих вниманието си към Кристабел, на която ѝ бяха сервирали ново хълмче хайвер, както ми се стори, по-високо от първото.

— Пета глава — не спираше Дънкан, — започва, когато влакът потегля. Сега вече идва времето на истинския екшън. Американското семейство се наслаждават на всеки миг от пътуването. Младоженците се любят в тоалетната. Милионерът е започнал нов скандал с жена си, а студентите се срещат за пръв път на бара. Читателят вече се усъмнява, че те не са обикновени студенти, че са се познавали още преди да се качат на влака. — Дънкан се усмихна и продължи със салатата.

Аз се намръщих.

Кристабел ми намигна, за да покаже, че знае много добре какво става. Отново ме обзе чувство на вина, защото така се превръщах в част от замисъла ѝ и ми се прииска да кажа на Дънкан какво е намислила.

— Дълга книга ще се получи — отбелязах аз, когато сервитьорът ни доля вино за трети път и щом забеляза празната бутилка, погледна мадам, изпълнен с очакване. Тя кимна мило.

— Започна ли вече да проучваш? — попитах аз.

— Да. Проучванията ще бъдат ключа към този проект и вече съм навлязъл доста надълбоко — призна Дънкан. — Писах на сър Алистър Мортън, председател на „Юротънъл“ на официална бланка на „Нюзуик“, а от офиса му ми изпратиха един кашон с материали. Мога да ти кажа цените на акциите, броя на вагоните, диаметъра на колелата, защо влакът е по-бърз от френската страна, отколкото от британската...

Стреснах се, когато тапата изпука и сервитьорът започна да налива от втората бутилка. Дали сега не беше време да го предупредя?

— В шеста глава действието се разгръща — горещеше се Дънкан, докато един от сервитьорите прибираще празните чинии, а друг прибираще трохите от покривката в малък сребърен сметник. — Работата е там, че и четирите групи трябва да задържат еднакво въздействащо вниманието на читателя.

Кимнах.

— Сега настъпва моментът, когато читателят разбира, че студентите всъщност не са студенти, а терористи, които планират да завземат влака.

Поднесоха ни три ястия, покрити със заоблени сребърни капаци. Оберкелнерът кимна и сервитьорите вдигнаха едновременно трите капача. Няма да е редно, ако не подчертая, че храната изглеждаше превъзходно. Обърнах се, за да видя какво си е избрала Кристабел: трюфели с гъши черен дроб. Поднесените ястия приличаха на картини на Миро, преди тя бързо да посегне към вилицата.

— Какъв, според теб, трябва да е мотивът на терористите? — попита Дънкан.

Това бе моментът да му кажа — ето че отново прецаках нещата. Опитвах се да си спомня докъде ми бе разказал.

— Зависи дали искаш да ги оставиш да избягат накрая — зачудих се аз. — Това ще стане доста трудно, ако са заклещени наред тунела, а полицията и в двата края ги очаква.

Един от сервитьорите поднесе на Кристабел бутилката Кларе, която тя бе избрала. След като подуши тапата, тя заяви, че е приемливо.

— Според мен те едва ли се интересуват от пари — заяви Дънкан. — Трябва да са или от ИРА, или някакви ислямски фундаменталисти, баски сепаратисти, абе каквито са там последните терористични групировки, дето ги спрятат в пресата.

Отпих от виното. Беше като кадифе. Бях опитвал вино от тази реколта един-единствен път, на гости у приятел, който имаше изба със стари вина, закупени с нови пари.

— В седма глава нещо блокирах — продължи Дънкан, твърдо решен да обсъди всичко до самия край. — Един от терористите трябва по някакъв начин да се свърже с младоженците, или поне с младоженеца. — Той се поколеба. — Трябваше да спомена по-рано, че докато описвам героите, още в началото, един от студентите се оказва

самотник, докато другите двама, мъж и жена, живеят заедно от известно време. — Той забодде вилицата в пържолата. — Не знам как да направя срещата между самотника и младоженеца. Дай някаква идея.

— Няма да е трудно — отвърнах веднага аз. — Има вагон-ресторанти, барчета, разнасят напитки на колички, не забравяй коридорите, а и черния от екипажа, останалия персонал, купетата.

— Да, но ми се иска всичко да се получи напълно естествено — каза Дънкан и сякаш потъна в размисъл.

Сърцето ми се сви, когато забелязах, че вдигат празната чиния на Кристабел, въпреки че ние с Дънкан едва сега започвахме с основното.

— Главата завършва, когато влакът неочаквано спира по средата на тунела. — Дънкан спря, зареял поглед някъде напред.

— Как така? Защо? — попитах аз.

— Работата е там, че става въпрос за фалшива аларма. По-малкото дете на американците — казва се Бен — дръпва аварийната ръчка, докато е в тоалетната. Самата тоалетна е толкова модерна, че хлапето не знае как да пусне водата и решава, че това е ръчката, която му трябва.

Замислих се дали е възможно, когато на Кристабел й сервираха гърди от пъдпъдък върху канапе от задушени картофи с пушен бекон за гарнитура. Тя на мига се нахвърли върху дивеча.

Дънкан отпи от виното. Ето това бе моментът да му кажа, но преди да заговоря, той отново заразказва.

— И така — въздъхна доволен той. — Стигнахме до осма глава. Влакът е спрял в тунела, още не е минал половината път.

— Това има ли някакво значение — попитах отчаян аз.

— Естествено — кимна Дънкан. — Французите и англичаните са се разбрали докъде се простира юрисдикцията на англичаните, и докъде на французите. Сам ще разбереш, че това е от огромно значение за развоя на събитията.

Сервитьорът отново се завъртя около масата и ни доля Кларе. Поставих длан над моята чаша — не че виното не бе истинска амброзия, а защото нямах желание да давам възможност на Кристабел да поръча нова бутилка. Тя обаче нямаше подобни задръжки и отпиваше на едри глътки, докато режеше месото в чинията си.

Дънкан продължи да разказва.

— И така, стигаме до спирането, което се оказва просто случайност и бързо се разбира каква е работата. Детето рева, семейството се извинява, охраната обяснява какво се е случило по уоки-токите, а после и по високоговорителите, така че всички пътници се успокояват. След броени минути влакът потегля отново и този път пресича граничната черта.

Трима сервитьори се спуснаха да вдигнат празните ни чинии. Кристабел докосна тъгълчетата на устните си със салфетката и ми се ухили. Доволно.

— А след това какво става? — попитах аз, избягвайки погледа ѝ.

— Когато влакът спира, терористите изпадат в паника, че на влака имат съперници, с намерения, подобни на техните. Щом разбират какво се е случило, се възползват от суматохата, причинена от малкия Бен, за да се вмъкнат в кабината до машиниста.

— Ще желаете ли нещо от десертите, които предлагаме, мадам? — обърна се оберкелнерът към Кристабел.

Погледнах ужасен как тя си избира от всеки десерт по малко.

— Доста засукано става, нали? — продължи да обяснява Дънкан, решил, че изражението ми на загриженост показва колко съм впечатлен от развитието на действието на влака. — Има и още.

— Мосю?

— Благодаря, нахраних се — обърнах се аз към оберкелнера. — Може би по-късно ще изпия едно кафе.

— И аз не искам нищо — отвърна Дънкан, уплашен, че може да се разсее. — В началото на девета глава терористите вече са при машиниста. Държат и него, и помощника му на мушка и ги принуждават да спрат влака за втори път. Само че не са се усетили, че вече са на френска територия. Пасажерите разбират от самотника, който им съобщава по високоговорителите, че този път не става въпрос за фалшива тревога, че влакът е превзет от групата на... каквото там име им измисля и ще бъде взривен след петнайсет минути. Той им нарежда да слязат от влака и да продължат по тунела, за да се отдалечат колкото е възможно повече преди експлозията. Както може да се очаква, някои от пътниците изпадат в паника. Неколцина скачат в сумрачния тунел. Едни започват да търсят или съпрузите си, или съпругите, децата, с които пътуват, други тичат към Англия, или Франция, в зависимост от националността им.

Разсеях се отново, когато оберкелнерът докара нова количка край масата ни. Спря за момент, поклони се на Кристабел и запали малка лампа. Сипа бренди в плитък тиган с медно дъно и се приготви да ѝ направи креп „Сюзет“^[2].

— Това става в десета глава. Бащата от американското семейство решава да остане във влака — обясни развълнуван Дънкан. — Той казва на домочадието да скачат и да бягат. Единствените други, които остават във влака са милионерът, съпругата му и младоженецът. Всеки от тях си има свои причини, обяснени още в началото, поради които отказва да избяга.

Оберкелнерът драсна клечка кибрит и се зае с палачинката. Синият пламък близна тигана и се стрелна нагоре. С едно-единствено пестеливо движение той прехвърли палачинката пред Кристабел.

Бях изпуснал момента, в който можех да призная истината на Дънкан.

— Терористите са в командното помещение заедно с машиниста. Убили са помощника му, а четирима от пътниците са все още във влака плюс черния контролор, който планирам да е от Агенцията за борба с тероризма. Може би действа под прикритие. Все още не съм решил.

— Кафе, госпожо? — попита оберкелнерът, когато Дънкан замълча за момент.

— Ирландско — поръча Кристабел.

— Обикновено за мен — реших аз.

— Безкофеиново — избра Дънкан.

— Да ви предложи ликьор, пура?

Само Кристабел пожела.

— И така, в началото на единайсета глава, терористите започват преговори с британската полиция. Те отказват да преговарят, защото влакът вече не е в тяхна юрисдикция. Терористите започват да губят почва под краката си, защото нито един от тях не говори френски, а и те искат да поставят на колене британското правителство. Единият тръгва да обикаля влака, за да намери човек, който знае френски и попада на съпругата на гръцкия милионер. Междувременно, полицията от другата страна на Ламанша спира влаковете и в двете посоки. Така че нашият влак се намира по средата на тунела, а би трябвало да има поне два-сет влака, които пътуват между Лондон и Париж по всяко време на деня. — Той замълча, за да отпие от кафето.

— Така ли? — попитах аз, защото знаех чудесно какъв е отговорът.

— Естествено — отвърна самоуверено Дънкан. — Проучил съм всичко до най-малката подробност.

Сервираха на Кристабел чаша порто с наситен червен цвят. Погледнах етикета на бутилката: „Тейлърс“ ’55. Не бях имал удоволствието да вкуся този еликсир. Кристабел даде знак да оставят бутилката на масата. Сервитьорът кимна, а Кристабел ми наля на секундата, без дори да ме попита дали искам. Междувременно, оберкелнерът подготви пура за Дънкан, макар че той не бе поръчал.

— В дванайсета глава откриваме каква е целта на терористите — продължаваше Дънкан. — Решили са да взривят влака, за да са сигурни, че всички вестници по света ще пишат за каузата им. Само че пътниците, останалите във влака, водени от американския баща, са решени да ги спрат.

Оберкелнерът драсна клечка кибрит, за да запали пурата на Дънкан и приятелят ми я пое механично. Това го накара да замълчи за малко.

— Милионерът може да реши, че той е водачът — опитах се да го подведа аз.

Не успях да кажа нищо повече.

— Той е грък. Ако искам да изкарам някакви пари от този проект, трябва да се целя в американския пазар. Да не забравяме и филмовите права — напомни ми Дънкан и размаха пурата.

Логиката му бе безупречна.

— Сметката, моля — обърна се Дънкан към оберкелнера, когато той мина край масата ни.

— Веднага, господине — отвърна той, без да спре дори за миг.

— Проблемът ми е краят... — започна Дънкан и в този момент Кристабел се изправи неочаквано, макар и не много уверено.

Обърна се към мен.

— Време е да вървя. За мен беше истинско удоволствие да се запознаем, макар да имам чувството, че няма да се видим никога повече. Искам само да ви кажа, че последният ви роман бе истинско удоволствие. Изключително оригинална идея. Заслужава да е номер едно в класациите.

Изправих се и аз, за да ѝ целуна ръка, а чувството за вина ме задушаваше.

— Сбогом, Дънкан — обърна се момичето към бившия си любовник, но той дори не я удостои с поглед. — Не се притеснявай — добави тя. — Ще съм си тръгнала от апартамента ти, преди да се върнеш.

Пое към вратата с неубедителна патешка походка, но успя да се добере без произшествия до входа. Оберкелнерът ѝ отвори с нисък поклон.

— Не мога да се преструвам. Никак не съжалявам, че си отива — сподели Дънкан и запухтя с пурата. — Изумително тяло, в леглото е невероятна, но няма грам въображение.

Оберкелнерът застана до Дънкан и постави на масата малка черна кожена папка.

— Критиците са имали право за този ресторант — отбелязах аз.

Дънкан кимна доволно.

Оберкелнерът се поклони, но не толкова ниско, колкото преди няколко минути.

— Та преди Кристабел да ме прекъсне, исках да споделя с теб какво ме притеснява — продължи Дънкан. — В основни линии съм готов, завършил съм проучванията, но все още не съм измислил края. Подхвърли някаква идея — помоли той, в момента, в който жена на средна възраст от съседна маса се отправи решително към нас.

Дънкан отвори кожената папка и зяпна потресен сметката.

Жената спря край масата ни.

— Исках да ви кажа, че последната ви книга ми достави огромно удоволствие — заяви тя на висок глас.

Останалите посетители се обърнаха, за да разберат какво става.

— Благодаря ви — кимнах аз с надеждата да я накарам да млъкне и да не ме поставя в неловко положение.

Дънкан не откъсваше очи от сметката.

— Ами краят! — възкликна тя. — Толкова изобретателно! Никога нямаше да се сетя как американското семейство ще успее да излезе от тунела...

[1] Poulet (фр.) — пиле. — Б.пр. ↑

[2] Креп „Сюзет“ — палачинка, наречена на името на популярна актриса от XIX в. в „Комеди Франсез“. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.